

Martinove Vianoce

(Vianočná poviedka podľa Leva Nikolajeviča Tolstého)

V jednej dedine žil obuvník. Volal sa Martin Avdejič. Dielničku mal v zemľanke, z ktorej videl na cestu len jediným okienkom. Videl iba nohy okoloidúcich, ale mnohých poznal podľa topánok, ktoré opravoval. Mal stále veľa práce, pretože bol šikovný, pedantný, a navyše za robotu nepýtal veľa peňazí.

Pred niekoľkými rokmi, keď Martinovi zomrela žena a deti, zúfal si a vyčítal všetko Bohu. Zanedlho do jeho rodnej dediny zavítal starec, ktorý putoval po kraji. Hovorilo sa o ňom, že je to svätý muž. Jedného dňa navštívil Martina a ten mu otvoril svoje srdce.

„Život ma už nebaví,“ zdôveril sa mu. „Stratil som všetku nádej.“

Múdry starec mu povedal: „Tvoje zúfalstvo pramení z toho, že chceš žiť len pre vlastné šťastie. Prečítaj si evanjelium a spoznáš, ako máš žiť podľa Božej vôle.“

Martin si teda kúpil Sväté písmo. Zo začiatku čítal len cez sviatky, ale čítanie mu prinášalo toľko elánu, že sa rozhodol čítať ho každý deň.

Zajtra prídem

A tak sa stalo, že raz večer Martin čítal v Evanjeliu podľa Lukáša o bohatom farizejovi, ktorý pozval Ježiša k sebe domov. Akási žena, hoci bola hriešnica, prišla za Pánom, pomazala mu nohy vonným olejom a umyla svojimi slzami. Pán povedal farizejovi: „Vidíš túto ženu? Prišiel som k tebe domov, a ty si mi nedal vodu, aby som si umyl nohy. Zato ona ich umyla svojimi slzami a osušila svojimi

vlasmi. Ty si mi nepomazal hlavu olejom, zato ona mi ním pomazala nohy.“

Martin sa zamyslel. Ten farizej bol ako ja. Keby Pán prišiel ku mne na návštevu, nezachoval by som sa ako on? Položil si hlavu na predlaktia a zaspal za stolom. Znenazdajky ho prebudil hlas. Nikto tam nebol, ale obuvník jasne počul tieto slová: „Martin! Zajtra sa pozeraj na cestu, pretože prídem za tebou.“

Na druhý deň si Martin radšej privstal. Už za svitania rozložil oheň a začal variť kapustovú polievku a ovsenú kašu. Potom si obliekol zásteru a sadol si k oknu na trojnožku. Stále musel myslieť na hlas, ktorý v noci počul, a viac sa díval z okna, než pracoval. Zakaždým, keď zbadal človeka s topánkami, ktoré ešte neopravoval, otáčal sa, aby mu uvidel do tváre. Prešiel okolo nádenník, za ním muž s vedrami vody. Potom starček, ktorý sa volal Štepanič, začal odhadzovať sneh pred Martinovým oknom. Martin si ho všimol a sklonil